

הבא על יבמתו פרק ששי יבמות

בז.

עין משפט
נר מצוה

לח א מיי פט"ו מהל'
איסורי ביאה הל' ז
סמג לאזין תח טוש"ע
לה"ע סימן ד סעיף כב:
לח ב מיי שם פי"ט הל'
ו סמג לאזין קנב
טוש"ע שם סימן ז סעיף
כא:
ב ג מיי פ"ז מהל'
תרומות הלכה יג:

תום' חד מקמאי

באנו למחולות ד"ר מרסל
אדמס ור"ר אדמס משרת
לביאה פסולה לא אכלה
ואז הני לא אכלה רבי
ורש"י אכלה. מכאן דלמא
רבי אכל לא אמר ר"ר ורבי
שמואל לא אכלה ורבי דיש
להאכל במקום אחר ביה.
פצו דכא דאין לו להאכל
במקום אחר לא אביא
הואיל ומאכלי כל דידעה.
ברוש אליבא דר"א ורש"י
אליבא דרב ורש"י אינו
מאכל כלב דידעה שמואל
ששמרת לביאה פסולה.
רבא אמר הואיל ומאכל
בשפתותיו ונעבדו. רב
לא אמר כאבי שמואל
שכבר אכלה מירוש חפלו
לר"מ אכלה משום טעמא
שכבר אכלה ורבי אמי
מן הערל: בע אמי
ר' יוחנן מר' אושעיא
פצו דכא כחן שמואל
בגרס מהו שחטל
בחרומה ואסיקנא אליבא
דרבי ורש"י קול' כותיה גר'
קדושתיה קאי ר' לאו
קדושתיה קאי אכלה.
דהא אמר גר שנסא
גירות חזק כשרה להנהוג
ואי לאו קדושתיה קאי
גר' לא אקרי קהל ור'
יוחנן דקא מביעיה ליה
אליבא דרבא"י קמביעא
לר' דאמר אשה שבת
גר' לא תנשא להנהוג
שבת שחטה אמה משראל
וקמביעא ליה כשרות
אחוסא שבת ואכלה
לדמא קדושה אחוסא
ביה ולא אכלה רבא"י
נמ"ס ל" כ"ר יוסי ביה
דקהל גר' לא אקרי קהל
וקמביעא ליה כשרות
אחוסא ליה כשרות
להנהוג איה קדושה וכשם
אשא איה אמה משראל
לא אקרי קהל כן כשרות
אחוסא ליה אקרי קהל
ואכלה וא לדמא שחטה
משראל קדושה נמי
אחוסא דאקרי קהל ולא
אחוסא דאקרי קהל
ואית המפשי ליה
שקאן אמה משראל ורבי
קמביעא ליה כשרות
משראל שחטה אחוסא
ליה לאקרי קהל אבל
שקאן אמה משראל לא
אקרי קהל ואכלה לא
לדמא קדושה אחוסא
ליה למשריאה להנהוג
אחוסא קהל א"פ שאין
אמורא לר' אקרי קהל:
משראל לפצוע ר' א:

ואסורה לפצוץ דכא:

דוּחַא בעא רבי יוחנן מר' אושעיא ופ' פשיט ליה. מדרבי אושעיא אדרבי אושעיא פריך ומימא דלקמן מסקין דרבי יוחנן צבי אלאיבא דר' אליעזר בן יעקב אבל אליבא דר' אלעזר ור' שמעון אפשר דמאחיל צנת גריס דר' ש' מכשיר גיורת פחותה מצת ג' לכהן ודלמא

סבב נמי דקסל גרים לא מיקרי קה
 ומיורא צקוטרס פ"י דכולה סוגיא
 דהש"ס מסיק לה אצל ר' אושעיא לא
 פשט מידי: **אב"י** אמר הו"א
 ומאברה בלא ידעא ידעה. דלמא דכלא
 ידעה גופה אמר מאכיל לאצ"י
 דמשמרתם לציאה פסולה היא וטעמא
 שכבר אכלה לית ליה לאצ"י דקאמר
 בצמון ורצא נמי היכי קאמר שאני
 התם שכבר אכלה הא אליצא דרבי
 ס' אליעזר קיימא הכא ורבי ס' אליעזר
 אית ליה צבעול (הא קאמ' עה). שכבר אכלה
 לא אמרינן אההיא מתנית' גופה
 דלא ידעה דקאמר מאן תנא משמרתם
 לציאה פסולה דאורייתא אכלה אמר
 ר' אלעזר במתלוקת שניה ור' אלעזר
 ור' שמעון היא ורבי יוחנן אמר אפילו
 מימא רבי מאיר שאני אכלה שכבר
 אכלה ויש לומר טעמא שכבר אכלה
 מהני לביע' לענין זה שזולת לרבי
 אלעזר ור' שמעון אע"פ שאין מאכיל
 במקום אחר ולא פליג ר"א ורבי יוחנן
 אלא במאי דקאמר ר' יוחנן דאכלת
 אפי' לרבי מאיר מטעם שכבר אכלה
 דלא חשיבא משמרתם לציאה פסולה
 כיון דתחילת אכילתה הוו נישוא'
 כשרות ומהי כילו' כן קיימין ועומדין
 עדיין שמתכל כמחן ומימיה אצ"י
 אפסוע דכא שקידש דחשיב יש לו
 להאכיל במקום אחר כיון שמתכיל
 בלא ידעה ורצא שכבר דלא חשיב יש
 לו להאכיל במקום אחר כיון דאין
 מאכיל התם על ידי מעשה של עכשו'
 אלא ע"י שחברא באלה: **אמא** גברא
 רבה אכרנא ובעא מיניה מילתא
 אחרית'. כון שמעם שהיה ר"ל
 גדול כשצא לפני רבי יוחנן כמו
 שפירש ר"ת צ"מ (דף פד. ד"ה
 א) שהיה לומד תורה לפני ר' אושעיא
 רבו של רבי יוחנן. ונ"ע חס' עירובין
 סה: ד"ה ר"ל: **וא"י** לאו בקדושתיה
 קאי לא אכילה דהא אכור גרים
 איקרי קהל. מימה דאמר ליה לנמימא
 דין בקדושתיה קאי צין לא קאי לא
 אכלה מהני תרי טעמי דצת גר זכר
 צבת חלל זכר ועוד דקסל גרים איקרי
 קהל דהא אפילו לא בקדושתיה קאי
 לא אכלה נמי מטעם דצת גר זכר
 צבת חלל זכר דהרי היא כחללה וחללה
 אינה אכלה צבת בתרומה כדמוכח בפרק
 בתרא דקדושין (דף עו. וז"ל הוה
 טעמא דר' יהודה צבת גר זכר משום
 דכתיב ומזרע ישראל כדמוכח התם
 הוה מצי לנמימא דלא הויה משום כחללה
 אלא דוקא לינשא לכהונה אצל התם
 משמע דעיקר טעמא דרבי יהודה
 מקי"ו ומה חלל שצא מתיפלה כשרה
 כו' ולפי זה אית לו לשוייה כחללה

לגמרי: דהא אמר אף גר שנשא נירת בתו בשרה אבהונה.
 צריך לנעמא דלית ליה קהל גרים לא אקרי קהל ולא חש
 להזכיר אלא נטר עד דקאמר אי לאו בקדושתיה קאי אכלה כו' דאי
 לא קאי סגי לה בנעם דקהל גרים לא אקרי קהל לחודיה:

הב' גרסינן דתנן רבי אליעזר בן יעקב אומר אשה בת גרים כו'. דמשנה היא דמסכת ביכורים (פ"א משנה ה) ולא קשיל דלא מיייתי ממיתין דפרק בתרא דהדושין (97 י"ז) דהך גמי משנה היא:

37

הא נמי אלנה. דקינן כספוי היא ואוכלת דבר מורו ועד דבעיל לה דשוייה חללה אלנה: הכא אין לו להאכיל במקום אחר. שאין לך אשה שמתורתו: זו צנס גרים. דקסבר קהל גרים לא אקרי קהל ואין בכלל לא יבא פלוג דכא ונושאא בהיתר ומאכילה תרומה: והא

בעי מיניה ר' יוחנן מרבי אושעיא.
לקמן בשמעתיין ולא פשיט ליה אי
מאכילה בתרומה או לא: איתמר.
לשנוי קושין אחא: הואיל ומאכילה
(ט) בלא ידעה. היה נשוי כהן אשה
ואוכלת בתרומה וענשה פטור דכא
ובא עליה לא תאכל בתרומה דשוייה
חללה דנבעלה לפסול לה ואם לא
ידעה משנעשה פטור דכא הרי זו
אוכלת משנה היא צ"י הערל (לקמן ט.).

אלמא מנינו פטוע דכא כהן מאכיל
במקום אחר הלכך בקידוש עבירה
ומי מאכיל כל זמן שלא עשה חללה:
שכבר אכלה. כשהוא צריך: **דלית**
ליה פתרי. שאין (ט) יודע לפרשה:
מאן אי לר' יהודה כו'. הש"ס הוא
דקא צדיק וזמפשה ואולי עד ספא
ומשנה אכל ר' חנינא לא פתור עד

הבא לא פקע קניניה
יוחנן מרבי אישעיא
בת גרים מהו שיאכרי
ולא אמר ליה ולא כ
רבה אחרניא ובעא מוי
ופשט ליה ומנו ריש
גשיא ר' אישעיא

רבה הוא אמר לה
דלית לה פתרי למא
בקדושתיה קאי בין
לא אכלה אי בקדושת
אמר מר רב זכר

בקרובותיה קאי לא א
גרים איקרי קהל וא
קאי בין לאו בק
בקרובותיה קאי אכל
שנשא גיורת בתו כ

בדקושתיה קאי אכ
גרים לא איקרי קהל א
דתנן רבי אליעזר בן
גרים לא תנשא לכד
מישראל והכי קמביעין
ההוה כהן ויהי כהן ויהי
חלל פסולה לכהונה דפרק עשרה
ויתוסין וימין דבקדושים קאי לא
אכלה דלמרינן הכי וז פסולה לו
ועשאה חללה בציאתו: ואי לאו
בקדושים קאי. ואינה אסורה לו

מִשּׁוֹ קְדוּשַׁת כֶּהֱן אֲפִי הֵי לֹא אֲכַלָּה
שֶׁאֲקֻרָה לוֹ מִשּׁוֹ פְּלוּעַ דְּכֹל דִּהְאִמְרַת
קֹהֵל גְּרִים אִיקְרִי קֹהֵל. פְּלוּמַחַ דְּר'
יְהוּדָה וְר' יוֹסִי צִבְרֵק עֲשֶׂה יוֹסֵפִין :
אֲלִינָא דְּהֵיא תַנָּא. קִמְצִיעֵיה לֵר' לֵר'
הִינּוּ וְהִנּוּ מִשְׁמַלְלֵיהּ יִשְׁרָם
בְּהָא וְאֲכַלָּה אוֹ דְּלִמָּא
וְלֹא אֲכַלָּה תֵּא שְׁמַע
חִינָא מִדְּרוּמָא אַתָּא
מִנִּין לִפְצוּעַ דְּכֹא כ
יִשְׁמַאכִילָה בְּתֵרוּמָה

נפש קנין כספו וגו' לרבי יהודה האמר בלאו בקדושתיה קאי יוסי ל"ל קרא האמרי בין לאו בקדושתיה

לא חִקְרִי קֹהֵל: אוֹ דַלְמָה קְדוּשָׁה נִמִּי
אִיתוּסְפָּא בָּהּ. וְקֹהֵל חִקְרִי וְאִסְוִירָה
לְפָנָיו דְּכָא וְלֹא אֲכַלָּה א: לִישָׁנָה אַחֲרִינָא
מִפִּי הַמּוֹרֶה בָּהּ גַּר וְגִיּוֹרִים הִמְיָצְעִיא

לג. אליצא דראצ"י מאי כשרות איתוספא בהך דאמה מישראל לאקרוי קהל אבל בת גר וגיוורת לאו קהל היא ואכלה שמונת לפסוע דכא והאי לאו בקדושה קאי דמיסמר עליה משום כהונה: או דלמא קדושה איתוספא בה. לנישא לכהונה והך דאין אמה מישראל

נהי דקדושה לית בה כשרות מיהא חית בה ובכלל קהל היא ואסורה לפעוה דכא ולא אכלה ולשון ראשון נראה עיקר^ו: לרבי יוסי. לא אינטרדי נפש יחירא כדאמר לעיל דממה נפשך אכלה:

יש

מסורת הש"ס

(א) [מלשון] והאלם ידע וגו'
בראשית ד' עוד שם יט אשר
לא ידעו איש עוד שם כד
ואיש לא ידעה, (ב) [נקמן
עיה, ג] (גו"ש, ד) רש"ל,
(ה) קדושין ע"ה, (ו) שם,
(ז) כזורים ט"ו
(ח) [קדושין ע"ה, ט] [שם],
(י) [נע"כ לישנא אחרינא],
(כ) [אלעזר], (ל) ז"ל ארבי
יוחנן. יעב"ץ,

תורה אור השלם

1. וְכֵן בִּי יִקְנֶה נֶפֶשׁ
קִנְיָן בְּסֹפּוֹ הוּא יֹאכֵל בּוֹ
וְיִלְדֵי בֵּיתוֹ הֵם יֹאכְלוּ
בְּלֶחֶמוֹ: וִיקְרָא כֵּן יֹא

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה הואיל ומאכילה בלא ג"ב פי' כשלא זה עליה לאחר שנעשה פלוג דכא ע"ל ר"פ הערל: (ב) ד"ה דלית וכו' שאין אני יודע:

תוספות ישנים

והכל כיון שהיא משמרת
לביאה פסולה לא אכלה
ור' אליעזר ור' שמעון
מכשירים דאמרי משמרת
לביאה פסולה אכלה וכיון
דהגיע זמנו יאכלו דקנין
כספו הוא:

(א) ודוחק הוא הקהל
לקדושת קריאת קהל
לגבורת הים כסוה.
לכל לשון קדושת שמה
כסוה בדמתינו נעל (ב)
איסור קדושה אלמה
הי"ו. נשן אחר
דבג נר וגויתר
מוצוה לז' ואלצה דב
אשורג נר עקב ונר
מחל כסוה חוספס
זיה פירוש כסוה שמה
מכסוה ליקרף אף פירוש
אף כסוה דקלס נר
מחל כסוה אלג נר
וגויתר לז' נר כן
(אלה) כסוה דקלס ונר
קדושה לכוהנא נר
קדושה קלס חומרת נעז
דכ אל חמת דנר נלז
קדושתים אף נר מחסר
נעז משום כסוה נלז
קדושתים אף חסוה נר
קדושתים דבג נר כב
חלל חליב דר' אשורג נר
קדושתים נר נר וגויתר
לז' מנח כסוה אף לז'מח
קדושה חוספס נר כסוה
דמח משרלס יוה נר
נר וגויתר חומרת כסוה
אף דלן קדושה משרלס נר
קדושה לז' נר לנשא
לכח מ"מ כסוה חז' נר
לז'מח ככלל קדושה
פדע דנח אלג נר
קדושתים קלס נר לז'
קדושתים אף נר רש'
לז'מח עקל:

מוסף רש"י

בת גר זכר. ואפילו
מישראלית, כבת חלל
זכר. ופסולה לכהונה, אבל
צמ גיורת מישראל כשרה
(קדושין עז).